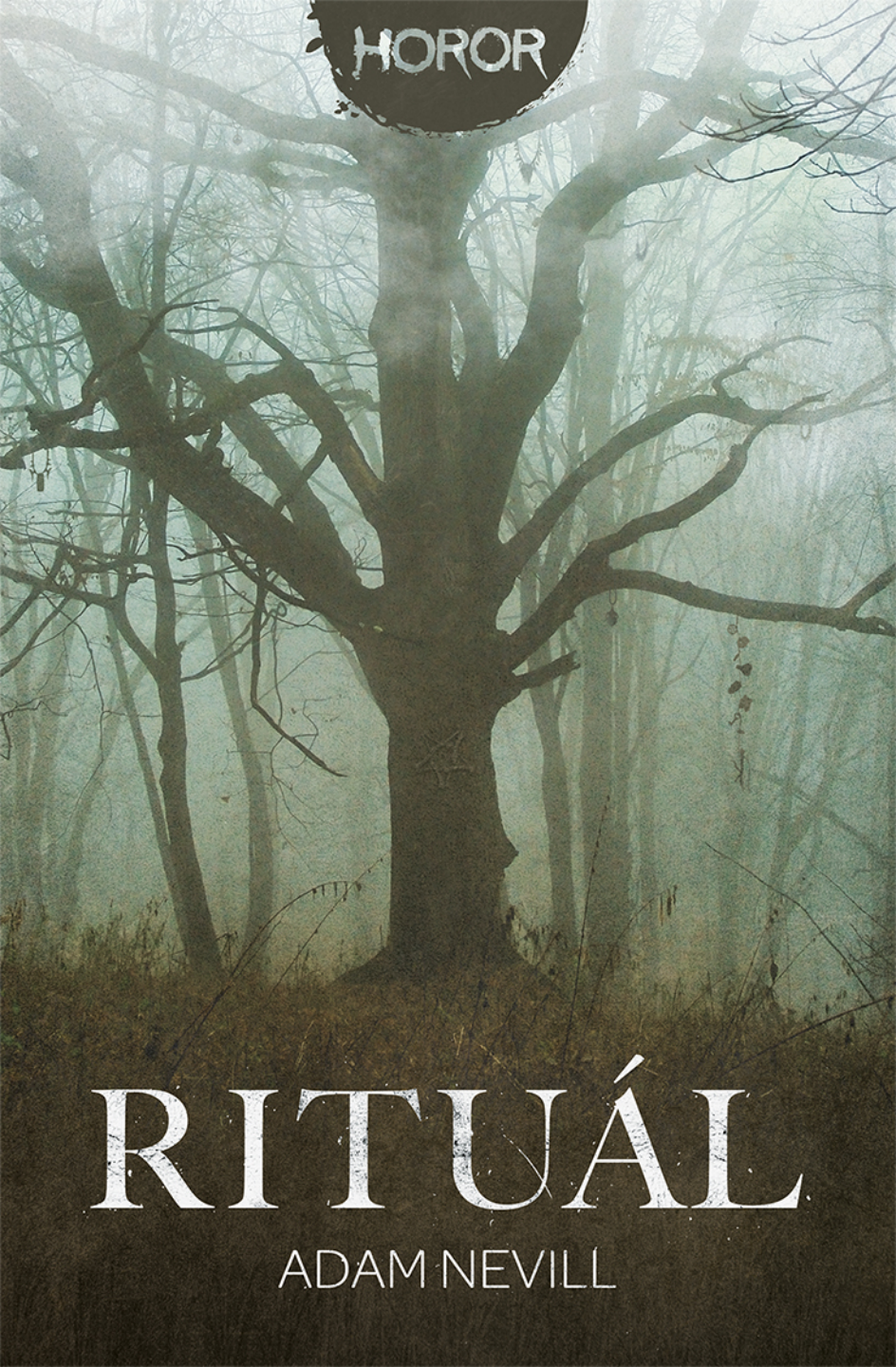

HOROR

RITUÁL

ADAM NEVILL

R I T U Á L

Copyright © Adam Nevill 2011, 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Filip Samec, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-880-5 (pdf)

Adam Nevill

R I T U Á L

FØBØS

**Věnováno Anne a našemu štěňátku,
protože dělají mě i celý svět trošku něžnější.**

PODĚKOVÁNÍ

Kdyby byl spisovatel na vše sám, brzy by padl únavou. Děkuji tedy z celého srdce Hughovi „Hersheymu“ Simmonsovi, který nejenže si tuto knihu pečlivě přečetl (a to nejednou), ale také zorganizoval expedice. Děkuji mu hlavně za tu, která v mé hlavě dala vzniknout myšlence na tento příběh. Museli jsme se tehdy utábořit ve sněhu, jen chvíli poté, co jsme našli viset ve větvích dvě mrtvé ovce. Tu vzpomínku jsem v sobě nosil devatenáct let, než se z ní zrodila tato kniha.

Má nejhlubší vděčnost patří Anne za její lásku, podporu, trpělivost a rady, jež mi věnovala. A také mému tátovi, který všechno s největší pozorností mnohokrát přečetl.

Při psaní mi byly neodmyslitelnými pomocníky knihy *National Parks in Sweden: Europe's Last Wilderness* od Claese Grundstena, *The Dolmens and Early Passage Graves of Sweden* od Christophera Tilleyho, *Early Norrland 10: Lapps and Scandinavians: Archaeological Finds from Northern Sweden* od Inger Zachrissonové a *The Land of the Midnight Sun* od Paula Belloniho Du Chailu. Hodně toho také dlužím fascinující knize *Lords of Chaos: The Rise of Satanic Metal Underground* napsané Didrikem

Soderlandem a Michaellem Moynihanem, bez níž bych Blood Frenzy nikdy nedal dohromady. Také jsem si dovolil převzít koncept „pěsti ve tváři Boží“ z textu písně *To Walk the Infernal Fields* od kapely Darkthrone a pozměnit to na „plivanec ve tváři Boží“, jak se to pak objevuje na stránce 368, kde se píše o tom, jak Blood Frenzy chtějí „naplivat Bohu do tváře“. Chtěl jsem tak Blood Frenzy přiblížit k revolučním myšlenkám raného black metalu. Z reálných příběhů Jona Krakauera, Simona Yatese, Joea Simpsona a Nicka Heila člověka opravdu mrazí. Poza du ale nezůstávají ani autoři jako Algernon Blackwood, Arthur Machen, Scott Smith, Cormac McCarthy a James Dickey, kteří nám dali příběhy, jež ve mně vždy vzbuzovaly touhu napsat o životě a smrti v divočině.

Obzvláštní díky patří mému agentovi Johnu Jarroldovi a editorce Julii Crispové, kteří mě vždy podrželi a dobře poradili. Spousta mé vděčnosti však náleží i Chloe Healyové, Amy Linesové, Liz Johnsonové a celému týmu v nakladatelství Pan Macmillan za to, že jsem od nich dostal šanci.

Děkuji i Stevu Savillovi a jeho ženě, kteří zkontrolovali, zda jsem to zařikávání ve švédštině napsal dobře. A závěrem bych chtěl pozdravit všechny blogery a taky recenzenty a čtenáře románu *Apartment 16*, kteří otevřeli mně i mým knihám bránu do světa. Hodně díky pro Horror Reanimated, Mathewa Rileyho, Josepha Delaceyho, Petera Tennanta, Andrewa Coxe a *Black Static* za jejich neutuchající zájem a podporu.

Pokud jsou někde na světě bohové, tak je to zde.

Algernon Blackwood, *Vrby*

I

POD OSTATKY

PROLOG

Ani druhého dne se věci neobrátily k lepšímu. Tvrdé údery deště studily a bledému slunci se nepodařilo prolomit hradbu šedých mraků. Nevěděli, kde jsou. Ale teprve až mrtvá věc visící ve větvích stromů změnila jejich výlet k nepoznání. Všichni čtyři ji zahlédli naráz.

Hned jak se jim podařilo zdolat kmen dalšího padlého stromu a vklopýtat mezi další várku protivného obřího kapradí, zjevila se před nimi. Těžce se jim dýchalo a byli celí urousaní od deště a potu. Pro samou únavu ztratili řeč a teď se zastavili úplně. Ohnutí pod tíhou batohů, spacáků a mokrých stanů oněměle stáli a vzhlíželi k ní.

Ve výšce, kam by dospělý muž nedosáhl, se rozpadala mrtvola. Vyjímala se mezi smrkovými větvemi jako vystavená na pódiu. Byla v takovém stavu, že se nedalo rozeznat, čím kdysi byla.

Z velkého hrudního koše vyhřezly vnitřnosti, mokré a modré v matném světle pronikajícím skrz závoj listí. Kůže byla napjatá mezi větvemi. Sice byla místy proděravělá, ale stále držela. Zvláště potrhaná čára vedoucí skrz její prostředek napovídala, že byla ze zad stažená jediným trhnutím. Ve změti krve a masa si nejdříve hlavy

ani nevšimli. Ale pak ji v té jedovaté červení a žluti pověšeného masa uviděli všichni naráz. Zazubila se na ně čelistní kost, nad níž se blýskalo oko jako koule z kulečníku vytlá z kalného skla. Lebka měla dlouhý profil.

Hutch se otočil čelem k ostatním. Vždy byl vůdcem skupiny a vedl ji lesem ve snaze najít novou stezku. Jít tudy byl jeho nápad. Teď měl obličej jako křidu a nevypravil ze sebe hlásku. Šokovaný jejich nálezem vypadal jako klučík, zranitelný a nerozhodný. Ta znetvořená věc nad nimi totiž byla tím jediným, na co zatím na jejich cestě nenašel odpověď. Neměl tušení, co to znamená.

Phil nedokázal ovládnout chvějící se hlas, když říkal: „Co to je?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Proč?“ přidal se Dom. „Proč by to tak někdo věšel?“

Zvuk těch dvou hlasů dodal třem z nich odvalu k řeči, takže začali blekotat jeden přes druhého. Někdy to byly odpovědi na vznesené otázky, jindy jen výron nových myšlenek. Pouze Luke nic neříkal. Zatímco ti tři mluvili, vzdalovali se všichni od smrku a jeho výzdoby rychleji, než se k němu přibližovali. Brzy zase umlkli, ale jejich dusot nadělal víc rámusu než za poslední dva dny dohromady. Z mrtvoly totiž nevycházel žádný zápach. Byl to čerstvý úlovek.

JEDNA

O čtyři hodiny dříve.

V poledne se Hutch zastavil a otočil se na ostatní. Kráčely za ním tři postavičky, jež proti všeobjímajícím mlžným planinám působily zcela bezvýznamně. Jako tři barevní panáčky šly v řadě za sebou kamenitou krajinou, vyhlazenou před miliony let ustupujícími ledovci, a byly mezi nimi pořádné rozestupy. Kráčely v mírném předklonu a se sehnutými hlavami, aby se dobře dívaly, kam šlapou. Pozorně kladly nohu před nohu.

Když se nad tím teď zpětně zamyslel, na třídní výšlap měli fyzicky jen on a Luke. Phil s Domem si nabalili moc věcí. Philovy paty byly samý puchýř, rozedřené do masa, ale ještě větší starosti mu dělal Dom. Ten si hned první den vykloubil mezi balvany koleno, takže už půldruhého dne strašně kulhal, a když na ně přenesl váhu, bolesti zatal čelisti.

Kvůli svým nesnázím tak Dom s Philem prošvihli všechny zajímavosti: mokřady, skaliska ve tvaru lidských obličejů, nádherná jezera, dechberoucí údolí Måskoskårså, vyryté do terénu během doby ledové, orla skalního, jenž nad ním kroužil, a všechny ty pohledy na

krajinu, při nichž se dalo jen těžko uvěřit, že se skutečně nacházejí v Evropě. Dokonce i v dešti a šeru dokázal být ten kraj strhující. Ale už během odpoledne prvního dne sklonili Dom s Philem hlavy a únavou měli z očí jen škvírky.

„Dáme si chvilku pauzu, chlapi,“ zavolal Hutch na ostatní. Luke k němu vzhlédl a Hutch mu pohybem hlavy naznačil, ať jde k němu.

Hutch shodil krosnu ze zad, posadil se a vytáhl z boční kapsy mapu. Záda ho bolela. Ani ne tak únavou, ale z pomalého tempa nastoleného Domem a Philem. Cítil, jak to v něm vře a chce vybuchnout vzteky. V hrudi vnímal vzrůstající tlak, stejně tak i v hlavě. Jako by se celé jeho tělo připravovalo na dlouhý rozohněný monolog složený z nadávek a kleteb chrlených na ty dva, kvůli kterým celý výlet vypadal jak pochod smrti.

„Co se děje?“ zeptal se Luke. Trošku šilhal, jak jeho očím vadilo jemné mžení, kvůli němuž měl celý hranatý obličej lesklý jako tác. Kolem neholených úst a na blondátém obočí se mu vytvořila ze směsi potu a deště pěna.

„Čas rozhodnout o změně plánu.“

Luke si dřepł vedle Hutche a nabídl mu cigaretu. Pak zvedl zarudlé ruce, aby si zapálil.

„Na zdraví, kámo.“ Hutch si roztáhl na stehnech mapu. Dlouze si potáhl, až to v cigaretě zasychelo. „Takhle to dál nejde.“

„Dívej na můj ksicht, jak jsem celej překvapenej,“ prohlásil Luke a ukázal na svůj zcela nevzrušený obličej. Pak otočil hlavou a odplivl si. „Pitomých šestnáct kilometrů denně. Víc jsme toho po nich nechtěli. Jo, vím, že cestou bylo pár obtížných úseků, ale byli hotoví hned první den.“

„Souhlas. Musíme vymyslet novou trasu. Buď přijdeme na nějakou zkratku, nebo je nakonec budeme muset nést. Každý jednoho.“

„To teda kurva ne.“

Hutch na něj spiklenecky mrkl. V tu ránu si ale uvědomil, že tím jen žene vodu na mlýn tomu, co začalo, už když se sešli před pěti dny u něj v bytě. Luke prostě Doma s Philem nemusel. A všechny ty peripetie a mizerné počasí přidaly ještě další element do výbušné směsi, která se hromadila ve vzduchu. Hutch se ze všech sil snažil takové tendence eliminovat svým entuziasmem, trpělivostí a občasnými optimistickými výlevy ohledně změny počasí. Nesměl si vybrat stranu, nesměl dovolit rozkol skupiny. Teď už nešlo jenom o záchranu pohody na výletě starých kamarádů, ve hře byla bezpečnost.

Luke stáhl rty a přimhouřil oči. „Nové boty, špatné ponožky. Phil si dokonce dneska vzal džíny. Neříkal jsi mu snad co a jak? Ježíši Kriste!“

„Pšt. Já vím, já vím. Ale když jim řekneme, že jsou totální lemry, tak se to může leda tak ještě zhoršit. A to o dost. Musíme se zase dát do kupy. Včetně mě. Souhlas?“

„No jo.“

„Beztak myslím, že jsem přišel na to, jak dál.“

Luke si shrnul z hlavy maskáčovou kapuci a sklonil hlavu nad mapu. „Tak ven s tím.“

Hutch zabodl prst zhruba do míst, kde si myslel, že se teď potloukají. Oproti plánu už stejně měli pořádné manko. „Jestli strávíme odpoledne a ještě celý další den na dešti, tak se všechno sesype a půjde do háje. Takže kašleme na Porjus. Tam se jednoduše nedostaneme. Když se ale vydáme na jihovýchod, skrz tenhle les... tamhle v dálce jde rozeznat jeho okraj. Vidíš?“ Luke se zadíval

do dálky a přikývl. Rýsovala se tam zubatá linie lesa, napůl skrytá za rychle se pohybujícími chuchvalci oparu. „Když se vydáme k němu, tak se skrz něj můžeme dostat k řece Stora Luleälven. Pruh lesa je tam zrovna dost úzký a měli bychom to zvládnout do večera, snad i dřív. Pak můžeme jít po stezce lemující řeku na východ. Níž na řece je pár chat pro turisty. Jmenuje se to tam Skaite. S trochou štěstí tedy budeme u řeky před setměním, a když se do toho opřeme, tak bychom se mohli do Skaite dostat ještě dnes v noci. V horším případě se utáboříme u řeky a k chatám dojdeme zítra ráno. Můžeme strávit den pěkně s nohama nahoře a u ohýnku se vypořádat s tou Domovou flaškou Jacka Danielse. V klídku vybafáme nějaký cigára. No a pak nám seženu na další den odvoz zpátky do Gällivare. Les nás taky bude trochu chránit před deštěm, protože vůbec nevypadá, že by chtěl přestat.“ Hutch se zadíval na oblohu, zamžoural a otočil se na Doma s Philem. Byly to dvě hroudy sesuté na zemi a obalené goretexem. Oba byli zticha jako pěny a drželi se těsně z doslechu. „Tihle dva už toho moc nenachodí. Zhodnotil bych to asi takhle, kamaráde: naše expedice víceméně dneškem končí.“

Luke zaskřípal zuby. Svaly v obličeji se mu napnuly jak provazy. Pak zaregistroval, že se na něj Hutch zkoumavě dívá, a sklonil hlavu.

Hutche šokovalo, kolik žluči v sobě poslední dobou Luke má. Jejich pravidelné telefonáty, které mimochodem většinou inicioval Luke, končily tak, že Luke bohapustě na všechno nadával. Vypadalo to, že už není schopný zlost udržet pod pokličkou a vyrovnat se s ní. „Hele, uklidni se.“

Luke vypadal zaraženě. Hutch na něj mrkl a vyrukoval s otázkou: „Můžu tě požádat o ohromnou laskavost?“

Luke přikývl, byť ostražitě.

„Jak už jsem ti říkal, zkus jim trochu vyjít vstříc.“

„Jo.“

„Vím, že to mezi vámi dost skřípe. Hlavně s Domem. Ale oba jsou teď na tom dost zle. A nejde jenom o tohle. Jde i o další věci.“

„Jako třeba? Nikdy mi nic neřekli.“

Hutch pokrčil rameny. Viděl, jak je Luke zklamaný, že neví nic o tom, jak to Dom a Phil mají doma. „Mno... děti a tak. Domův nejmladší kluk má nějaké problémy. A Phila v jednom kuse štví manželka. Asi chápeš, že ani jeden se nemá zrovna extra. Tak to zkus brát v klidu, to je všechno.“

„Jasný. Bez obav.“

„Když to vezmeme z té lepší stránky,“ zkusil Hutch změnit směřování rozhovoru, „tak když zkrátíme čundr na půlku, zbude nám víc času na Stockholm. To město miluješ, ne?“

„Hm,“ zamručel Luke.

„Ale?“

Luke se ošil a vyfoukl nosem kouř. „Tady jsme aspoň na stezce, kterou máme vyznačenou na mapě. V lese to bude něco jiného. Budeme mimo značení, kámo. Žádné ukazatele.“

„Bude to paráda. Věř mi. Jen si počkej, až se do toho lesa dostaneme. Je to národní park. Čeká nás absolutně nedotčený panenský prales.“

Luke zaťukal ukazováčkem na mapu. „Možná... ale nemáš představu o tom, jaký je tam terén. Tahle

kamenitá pláň je aspoň rovná. Tam jsou močály, podívej. Tady. A tady.“

„K těm se ani nepřiblížíme. Jednoduše se propleteme lesem v nejužším bodě, kde jsou taky nejřidší stromy, tady. Pár hodin a *tadá...* budeme na druhé straně.“

Luke povytáhl obočí. „Jsi si tím jistý? Nikdo nebude vědět, kde jsme.“

„Na tom nesejde. Na úřadě měli zrovna zavřeno, když jsme vyráželi. A na jejich pobočku v Porjusu jsem nevolal. Nic nám ale nehrozí. V zimě je dobré se nahlásit, to ano. Ale teď? Vždyť sotva začal podzim. Nečeká nás ani sníh, ani led. Třeba uvidíme i nějaká divoká zvířata. A ti dva tlusťoši by nemohli další dva dny chodit ani v pružném mechovi, natožpak po kamení. Touhle zkratkou si ušetříme půlku cesty. Myslím, že ten půlden chůze je pro ně i tak na hraně. Na to, abychom se dostali do Porjusu, bychom potřebovali celý další den až do setmění. Jen se na ně podívej. Jsou úplně vyřízený, kamaráde.“

Luke přikývl a vydechl z nozder dva chomáčky kouře. „Ty jsi tady šéf.“

DVĚ

O čtyři hodiny a dvacet minut později.

Pod podrážkami bot jim praskaly suché větve a odska-kovaly z nich úlomky. Když rozhrnovali větve, ty se zase rychle vracely na místo a šlehaly je do tváří. Phil upadl do kopřiv, ale s mručením zas rychle vstal a poklusem dohonil ostatní, kteří už se sami také skoro dali do běhu. Sklonili hlavy a ramena jim poklesla. Měli ošlehané tváře od větviček a tkaničky jim v jednom kuse něco rozvazovalo. Nepolevovali však a razili si cestu stále vpřed, dokud se Hutch nezastavil na malé pasece, kde zhluboka vydechl a opřel se rukama o kolena. V tom místě je netrýznily pichlavé šlahouny, které jim drásaly ponožky a nechávaly nějakým neuvěřitelným způsobem drápance i pod košilemi a kalhotami. Místo toho stáli na měkké hnědé podestýlce z tlejícího listí a větviček.

Luke promluvil poprvé od chvíle, kdy našli to mrtvé zvíře. Nedokázal se ani pořádně nadechnout, ale i tak si vrazil mezi rty cigaretu. Zapálit ji byl ale náročnější úkol. Čtyřikrát musel svým zapalovačem Zippo škrtnout, než konečně potáhl kouř. „Nejspíš to udělal nějaký lovec.“

„Ale tady se lovit nesmí,“ konstatoval Hutch.

„Tak tedy farmář.“

„Ale proč se s tou mršinou tak mordovat?“ zeptal se Dom.

Hutch shodil krosnu ze zad. „Kdoví. V celém parku není kousek obdělávané půdy. Je to divočina. O to tu přece jde. Dal bych si cigáro.“

Luke si promnul oči. Po tvářích mu stékaly slzy. Mohly za to kousky kůry, které se mu pořád zavrtávaly pod víčka. „Zabili to vlci. Byl to los nebo jelen. A... něco to pak vytáhlo nahoru na strom.“ Hodil po Hutchovi krabičku camelek. Ten ji zvedl ze země.

Phil se zamračil a sklopil oči. „V lese jsou strážci. Hajní. Mohl by snad někdo z nich...“

Hutch jen pokrčil rameny a zapálil si. „Ani by mě nepřekvapilo, kdybychom byli první, kdo tu kdy šel. Zcela vážně. Jen se zamyslete nad tím, jak je tenhle okres velký. Sedmadvacet tisíc kilometrů čtverečních. A většinou absolutně nedotčená příroda. Jsme nejméně pět kiláků od nejbližší stezky, a i ta je skoro neprošlapaná.“

Luke vydechl. Zkusil to znovu. „Medvěd. Ten by to tam mohl vytáhnout. Aby mu to nějaká jiná zvířata nesežrala. Na zemi by k tomu mohlo ledacos.“

Hutch se zadíval na rozpálený konec cigarety a zašklebil se. „Snad. Jsou ve Švédsku tak velcí?“

Dom s Philem si sedli. Phil si vytáhl rukávy až k lokti a odhalil tím bílé baculaté předloktí. „Jsem zdrápanej až běda.“

Dom měl obličej jako z křídý. I rty měl úplně bledé. „Hutchi! Tu mapu sroluju a narvu ji do tý tvý neschopný yorkshirský prdele.“ Často tak s Hutchem mluvil, a Luka proto jeho výlev ani použité výrazy nepřekvapily. Nebyl v tom nějaký skutečný hněv, prostě tak se svými

kamarády jednal. Znamenalo to, že Dom má k Hutchovi poslední dobou blíž než on. Pocítil při té myšlence osten žárlivosti. Všichni se znali už patnáct let, ale Dom s Hutchem si byli pořád stejně blízcí jako na univerzitě. Sdíleli spolu i stan. Luke i Phil hráli tak trošku třetí housle. Oba to věděli, cítili, ale nikdy by s tím nevyšli na světlo, aby nepopudili ostatní.

Dom si stáhl botu. „To je zas dovolená, vole. Jsme ztracený. Nemáš ani tucha, kde jsme, nebo snad jo, ty prázdná kebulle?“

„Dome, uklidni se. Už jenom kousek tudy,“ ukázal Hutch prstem směrem, kterým se ubírali, „a budeš se cpát horkými fazolemi s párkem u řeky. Už je tam kvarteto švédských krás, které si staví stan a rozdělávají oheň. Klid.“

Phil se rozesmál, Luke se usmál a Dom se nuceně připojil. Za pár vteřin však už byl jeho smích zcela přirozený a všichni se smáli z plných plic. Smáli se sami sobě, svému strachu i té mršíně na stromě. Když už od ní byli dostatečně daleko, byl smích prospěšný, ba dokonce nutný.

TŘI

Po řece ale nebylo nikde ani památky a lákavý sen o krásných Švédkách a horkých fazolích pohasl stejně jako světlo zářijového dne. Jejich naděje nakonec zhasly zcela, když bylo zřejmé, že toho dne se kraje lesa rozhodně nedoberou.

Tři seděli tiše v dřepu. Dom s Philem do sebe cpali energetické tyčinky. Luke seděl kousek stranou. Hutch zíral do mapy nejméně čtvrt hodiny. Špinavým prstem přejížděl po trase, kterou podle něj měli jít, spojnici mezi Sörstubbskou stezkou, již opustili v poledne, a cestou podél řeky. Silně polkl, jak se snažil zahnat paniku, která na něj začala dopadat spolu s postupujícím šerem.

Ráno přesně věděl, kde na mapě jsou, kde jsou ve Švédsku, v kraji Norrbotten, v obvodě Gällivare. Když se připozdívalo a ostrůvky oblohy mezi korunami stromů měnily barvu ze světle šedé na tmavší, už si tak jistý nebyl. Byli někde uprostřed lesa mezi dvěma stezkami a nepředpokládal, že terén bude tak obtížný a křoví tak neprostupné.

Nedávalo to smysl. Už nešli ani zhruba správným směrem. Už to bylo přes dvě hodiny, kdy ztratil jistotu, že jdou dobře. Vedl je les. Potřebovali jít na jihozápad, ale když

se po nějakých čtyřech kilometrech dostali do hlubokého lesa, uvědomil si, že je to tlačí na západ, chvilkami dokonce na sever. Dokázali se prodrat jen řidším houštím, popřípadě místy, kde mezi pradávnými stromy přirozeně vznikl prázdný prostor. Pořád tak měnili směr. Měl si na to dávat pozor a upravovat podle toho kurz. *Sakra.*

Podíval se přes rameno na ostatní. Snad byl čas na další zásadní rozhodnutí: vrátit se po stopách zpět. Ale i kdyby se mu podařilo tu protivnou cestu najít, tak by se dostali za tmy tam, odkud v poledne vyrazili. Museli by znovu projít kolem toho stromu s pověšeným zvířetem. Takový plán by u Doma a Phila určitě nevzbudil nadšení. Luke by to skousl. V lese se mu taky nelíbilo, viděl to na něm. Lukovi se neslyšně pohybovaly rty, jak si sám pro sebe něco povídal. To ho v takových případech vždy prozradilo. A co se dostali tak hluboko do lesa, tak zapaloval jednu od druhé, to bylo také špatné znamení.

Námaha pochodu alespoň zamezovala tomu, aby mezi sebou rozebírali teorie o mrtvole visící ve větvích. Hutch něco takového nikdy neviděl, nečetl o tom ani o tom neslyšel, a to za celých dvacet let, během kterých se věnoval turistice. Lukovi z toho také šla hlava kolem. Viděl na něm to tiché zápolení mozku se záhadou. Myslel přesně na totéž: *Co k čertu mohlo tak velkému zvířeti toto provést?* Hutchovi se v hlavě honili medvědi, rysi, rosomáci a vlci. Nic z toho mu nesesedělo, ale něco takového to bylo. Muselo to tak být. Snad to mohl udělat i člověk. Takový nápad ho znepokojil ještě víc. Že by člověk jednal tak krvelačně? Pachatel ale nemohl být daleko.

„Vstávat, pánové.“

Luke se vyšvihl na nohy.

„Naser si,“ zahučel Dom.

„Taky bych to tak viděl,“ přidal se Phil.

Dom vzhlédl k Hutchovi. Vrásky kolem úst měl hluboce zaříznuté a teď ještě zvýrazněné špínou. V očích se mu zračila bolest. „Čekám na nosítka, Háčku. Sotva dokážu ohnout nohu. Nedělám si srandu. Mám to celé ztuhlé.“

„Už to není daleko, kámo,“ prohlásil Hutch. „Řeka už musí být, co by kamenem dohodil.“

ČTYŘI

Čtyři kilometry východně od svého nálezu na stromě našli stavení.

Předcházely tomu další čtyři kilometry prodírání se břečtanem, kopřivami, polámanými větvemi, oceánem mokrých listů a neprostupnými pichlavými hradbami zformovanými z malých smrčků. Stejně jako všude jinde i zde byla roční období poslední roky pomíchaná. Podzim se ve Švédsku dostavil pozdě, přičemž mu předcházelo nejvlhčí léto v historii tamního měření. Mocný prales tak teprve teď začal zlobně setřásat veškeré své odumřelé části. Jak neopomněl nikdo podotknout, bylo tam „prokletě temno“. Hustá klenba stromů nepropouštěla na neupravený terén skoro žádné světlo. Hutch měl neodbytný pocit, jako by je les obklopoval každým krokem dusivěji. Vyhlížel světlé nebe, jež by mu dodalo pocit volného prostoru, avšak kráčeli do stále větší tmy a bylo těžší a těžší se orientovat.

Když se odpoledne začalo přelévat do večera, byli už tak znavení, že dokázali jen klopýtat vpřed a tiše klít, jak je další a další lesní nástrahy švihaly do obličejů. Les byl tak hustý, že nemohlo být ani řeči o chůzi jedním směrem

po vzdálenost větší než pouhých pár metrů. A jak se pohybovali vpřed a zase vzad, obcházel větší překážky – třeba gigantické prastaré kmeny, jež se svalily na zem před mnoha lety a které pomalu pohlcoval mazlavý mech. Jak pochodovali cikcak lesem, střelka kompasu ukazovala každou chvíli na jinou světovou stranu. Neměli však na vybranou, neboť nezměrný počet větví a keřů, trní a vyčnívajících kořenů jim nedával jinou možnost. Horní patro lesa k nim nebylo o mnoho přívětivější. Propouštělo na jejich hlavy proudy deště, který s ohlušující intenzitou dopadal na temnělý svět kolem nich ve formě obrovských ledových kapek velikostí se blížících křepelčím vejcím.

Těsně před sedmou narazili na něco, o čem si mysleli, že už to nikdy nespátrí. Pěšina. Úzká, ale mohli po ní jít husím pochodem, aniž by je tahaly okolní větve za karičky nebo batohy.

Hutch si plně uvědomoval, že tou dobou už je všem úplně jedno, kam ta stezka vede, a že po ní půjdou klidně i na sever už jen proto, že jim konečně dopřeje ten luxus, jít vzpřímeně a hned za sebou. Měl možnost vybrat východní nebo západní směr. Ať už je stezka zanesena na východ, nebo západ místo směrem k jihu, les jim nedovolí provést původní plán. Kde přesně jsou, bude moct určit později. Přiklonil se k východnímu směru, aby vykompenzoval pochod na severozápad, ke kterému je les dohnal. Někdo tu už před nimi byl a sama existence stezky svědčila o tom, že má nějaký cíl, že je vyvede pryč z tohoto temného, dusivého místa.

Vedla k domku.

Batohy měli promočené. Po kabátech jim stékaly čůrky vody a na stehnech se jim vpíjely do kalhot. Philovy džínsy byly promočené a úplně černé. Hutch mu přece

v Kiruně kladl na srdce, aby si je nebral, že se do deště nehodí. Z manžet rukávů se jim voda řinula na poškrábané a zarudlé ruce. Nedalo se ani určit, zda všechna ta vlhkost v oblečení, které měly pod goretexovými bundami, pocházela z deště, nebo je tak zmácel pot. Špinaví, promočení, vyčerpaní, bez kuráže zeptat se Hutche, kde si tady v lese mohou postavit stany. Všichni ale mysleli právě na to a on to věděl. Po obou stranách pěšiny dosahoval hustý podrost až po pás vzrostlého muže. Tou dobou se i Hutchovi začala nervozita v břiše měnit v semínko rozechvělého panikaření. Připadal si zase jako malý kluk. Malý kluk, co se šeredně spletl, a ohrozil tak životy svých tří přátel. A z takových myšlenek ho vytrhl ten dům.

Temně se rýsoval na protější straně loučky plné přerostlé zeleně, v níž byl takřka utopený. Promočení stáli po kolena v kopřivách a plevelu. Za nimi byla zeď lesa, která jako by se zastavila přesně na hranicích pozemku.

„Je prázdný. Honem dovnitř,“ zavelel Phil sípavým hlasem astmatika.

P Ě T

„Nemůžeme se dovnitř jednoduše vloupat,“ zarazil ho Luke.

Phil mu ale jen vrazil do ramene, když kolem něj procházel. „Dneska můžeš mít stan jen pro sebe, kámo. Já hodlám strávit noc vevnitř.“

Phil ale neudělal víc než pár kroků. Ostatním instinkty zabránily následovat ho, a tak se nakonec s povzdechem zastavil.

Takových *stug* viděli při cestě z Mory na sever do Gällivare z vlaku stovky. Stejně tak kolem Jokkmokku. V severním Švédsku byly takových prostých dřevěných domků desetitisíce. Na venkově, ve větší vzdálenosti od měst a městeček, chátaly spousty domů tamních obyvatel, které migrace odvála během posledního století do měst. Luke věděl, že řadu z nich využívají švédské rodiny k rekreaci během letních měsíců, aby obnovily své pouto k zemi. Prázdninové domy – *fritidshus*, národní tradice. Tento byl ale jiný.

Postrádal zářivou červen, žlut, bílou i pastelové barvy, na které byli u těchto pohádkových domků zvyklí. Nebyl tu ani pěkný plot z bílých latěk nebo pečlivě zastřižený

trávník. Nic na ně nepromlouvalo typickou domáckostí, idyličností ani malebností. Kde měly být ostré pravé úhly, byl jen napůl se propadající materiál. Na střeše se uvolňovaly tašky a venkovní stěny byly zčernalé, jako kdyby tu někdy došlo k požáru a od té doby se objektu nikdo nevěnoval. U základů domu byla uvolněná prkna. Okna byla pořád ještě zabetonovaná, aby vzdorovala zimám, které se od jejich posledního zavření kolem prohnaly. Dům do sebe vpíjel všechno světlo dopadající na mýtinu, ale mizelo v něm jako v černé díře. Luke si pomyslel, že vnitřek musí být stejně vlhký a chladný jako les, který se kolem nich pomalu propadá do tmy.

„Co teď, Hutchi?“ Domův kulatý obličej lemovaný zářivě oranžovou kapucí se stáhl do podrážděného šklebu. Očima těkal kolem. „Nějaké další chytré nápady?“

Hutch přimhouřil oči. Měl světle zelené duhovky a dlouhé tmavé řasy, jež u muže vypadaly až nepatřičně. Zhluboka se nadechl, ale na Doma se nepodíval. Místo toho začal, jako by svého přítele ani neslyšel. „Koukám, že to má vcelku bytelný komín. Můžeme si udělat oheň. Za chvíli se budeme pražit jak toustový chleba v topinkovači.“ Hutch došel k malé verandě u vchodových dveří. Ty byly tak zčernalé, že se daly v průčelí domu jen stěží rozeznat.

„Hutchi, já ti nevím. Snad radši ne,“ namítl Luke. Něco tady nehrálo. Ten dům se mu nelíbil, myšlenka vloupat se do něj ještě mín. „Radši se pohněme dál. Do osmi bude ještě vidět. Máme ještě hodinku a během té se nám třeba podaří dostat z lesa ven.“

Doma a Phila to tak popudilo, až měl Luke pocit, že na něj jejich vypjaté emoce dopadají jako pěsti. Phil se k němu rychle otočil a mokrá modrá goretex na jeho

mohutném těle zlověstně zašustil. Vypasený obličej měl tmavou barvu vyzrálých třešní. „Co s tebou sakra je, Luku? To snad chceš jít zpátky do toho sajrajtů? Nebud' vůl.“

Dom se k němu přidal. Jak mluvil, vylétla mu slina až na Lukovu tvář. „Já už nemůžu jít dál. Ty na rozdíl ode mě nemáš koleno nateklý jako kopačák, tak se ti to vykládá. Jsi stejnej případ jako ten yorkshirskéj buzík, kterej nás přived až sem.“

Lukovi bylo horko a točila se mu hlava. Budou tu muset zůstat přes noc, protože Phil byl tak tlustý, že ho nohy na takové túře jednoduše nedokázaly nést. Hned první ráno měl chodidla na odpis. Tou dobou začal být nesnesitelný. I v Londýně jezdil všude autem. Žil tam patnáct let a za tu dobu ani jednou nejel metrem. Byl nemožný. A pak tu byl Dom, který nebyl ani o vlas lepší. Vypadal spíš na padesát než na čtyřiatřicet. V jednom kuse nadával a Luke u toho jen skřípal zuby. Dom byl ředitel marketingového oddělení velké banky, ale hubu měl prořízlou, jako by byl nějaký fotbalový chuligán. Jak se to mohlo tak podělat? V kriketu měl při nadhazování v ruce dynamit a skoro se dostal do vyšší ligy, procestoval celou Jižní Ameriku a člověk s ním mohl celou noc kouřit jeden joint za druhým. Teď z něj ale byl jeden z těch ženatých chlápků s dětmi na krku a sto dvaceti centimetry v pase. Věčně navlečený ve značkových hadrech jen obracel oči v sloup a ušklíbal se, když Luke mluvil o nějaké dívce, se kterou se začal scházet, nebo o nějakém parádním baru, který v Londýně objevil.

Pamatoval si své rozčarování, když první den jejich společné dovolené chtěl zapříst rozhovor s Domem nebo Philem. Všichni se sešli v Londýně večer před odletem.

Nejdřív se mu vysmáli za to, že má stále ještě spolubydlení ve Finsbury Parku, načež se ti dva s Hutchem dali do hovoru, podle kterého mu přišlo, že se snad posledních patnáct let scházejí každých čtrnáct dní. Snad to tak skutečně bylo. Od prvního okamžiku si připadal vyloučený. V krku se mu udělal knedlík.

Hutch mu to musel vyčíst z obličeje, protože na něj zavolal. „Náčelníku,“ houkl a mrkl tajnůstkářsky na Luka jako dospělák, který přišel na dětské hřiště zachránit dítě zahnané do úzkých. Luke zrudl ještě víc. Vzápětí však svůj vztek zamířil na sebe a své jedovaté myšlenky. Hutch přidal ještě hřejivý úsměv. „Neřekl bych, že máme na výběr, chlape. Musíme oschnout. A to se nám ve stanu nikdy nepodaří. V tom chcaní jsme celej den.“

„Ťuky, ťuk, jdeme dovnitř,“ zvolal Phil a připojil se před vchodovými dveřmi k Hutchovi. Tolik elánu v něm nebylo celý den, kdy jenom funěl při prodírání se houštinami. Luke si nemohl pomoci a probodl ho pohledem. Přejel očima po Philových zaoblených ramenech a špičaté hlavě v modré kapuci. V tuto chvíli v něm vzbuzoval ten pohled pořádnou porci nenávisti. Učinil nové rozhodnutí: Až se vrátí zpátky do Londýna, vynechá i jejich tradiční skleničku, na kterou se jednou za rok scházejí.

„Klidně si zůstaň venku s tím vlkem, který toho losa tak zřídil,“ zahlaholil Dom a pousmál se.

Luke se mu nepodíval do očí, ale našel v sobě dost síly, aby řekl přiškrčeným, agresivním a sarkastickým hlasem něco, co ho samotného šokovalo. V tu chvíli mu to ale bylo úplně jedno. Prostě potřeboval, aby ostatní věděli, jak se cítí. „Anebo bychom mu mohli předhodit tebe i s tím tvým neschopným kolenem. A zatímco se tebou bude dávit, tak vyrazíme do Skaite.“

Dom zmlkl a prošel kolem Hutche a Phila. V obličejích se mu zračilo překvapení. Jako by nedokázal uvěřit tomu, co právě slyšel. Trvalo to ale jen zlomek vteřiny a vzápětí mu rysy ztvrdly pod návalem vzteku. „Tady se přesně ukazuje, co jsi za debila. Jen si buď venku a umrzni si. Nikomu chybět nebudeš. Pokud sis nevšiml, tak tohle není sranda. Chci se dostat domů v jednom kuse. Čekají mě tam totiž lidi, pro který jsem důležitý.“

Hutch si uvědomil, že za jeho zády se odehrává nemilé představení a ti dva se začali provokovat. Proto se na ně otočil a okřikl je: „Nechte to být, chlapi, prosím. Když nezchladíte hlavy, tak si najdu pěkný prut a nadělám z vašich zadnic sekanou.“

Phil se rozřechtal. Na tom místě to působilo nepříjemně. Ale ani se na ně neotočil, dál bušil do dveří a opíral se do nich ramenem.

Luke civěl před sebe a nedokázal se ani hnout, jak ho rozčilení přikovalo k zemi. Na nikoho se ani nepodíval. Dom šel k domu za Hutchem, jako by se nechumelilo. Dokonce se i zasmál. „To by se ti líbilo, vid? Švihat uprostřed lesů prutem pěkného mladého kluka po prdýlce.“

„To teda. A vůbec bych ho nešetřil. Mlátil bych zleva zprava.“

„Není tu sice žádný zámek, ale dveře jsou nějak vzpříčené,“ konstatoval Phil.

Hutch si sundal batoh. „Ne nadlouho. Uхни.“

Luke vyndal z boční kapsy mokrých vojenských kalhot cigaretovou krabičku. Třásl se mu ruce. Nebyla vhodná chvíle pro analyzování situace, ale nedokázal si pomoci. Musel myslet na jejich partu. Výprava byla jedním velkým zklamáním. Nešlo o počasí, vyrazil by, i kdyby věděl, že bude každý den lít jak z konve. Tak se těšil na to, až s nimi

zas stráví pár dní. Od Hutchovy svatby, kdy poprvé padl návrh takovou cestu podniknout, se na to těšil, celých šest měsíců. Katastrofální na tom bylo to, že je skoro nepoznával. Znal je vůbec někdy? Patnáct let byla dlouhá doba, ale část jeho já stále žila v tom, že jsou nejlepší přátelé.

Tady byl však ve skutečnosti úplně osamělý. Už si byli cizí.

ŠEST

Když konečně rozrazili dveře, začali se Dom, Phil a Hutch přehrabovat ve svých krosnách, aby našli baterky. Za otvorem, který Hutch vytvořil dobře mířenými kopanci na část kolem kliky, totiž nebylo vůbec nic vidět.

Při každém úderu Hutchových podrážek sebou Luke škubl. Pouhá myšlenka na to, že ten dům otevřou, ho naplňovala pořádnou dávkou nervozity. Všechno ještě zhoršovalo, jak začal po slovní výměně s Domem trucovat a nepřipojil se k ostatním. Připadal si hloupě – znovu. Navíc se styděl za právě probíhající vandalismus. A tak zůstal stát v zahradě, kde se do něj dál vpíjel déšť, zatímco ostatní se shlukli kolem dveří a vzájemně se povzbuzovali.

I on byl k smrti unavený, stejně jako ostatní. I on byl hladový, promočený a skrz naskrz se cítil mizerně. Přál si, aby to všechno skončilo – útrapy pochodu, deště, protivného lesa – ale nemělo by se to završit tím, že se vloupou do soukromého domu. Nezdálo se mu to. Promysleli si to pořádně? Vždyť od té mršiny ve větvích byli jen několik mil. Sice nevěděli, co to mělo znamenat, ale před setměním by se od ní měli dostat co nejdál.

Nikdo už neměl zdravý úsudek a nic, co kdo řekl nebo udělal, se nedalo brát tak úplně vážně. Ani tak se nad dnešními událostmi nemávně rukou a nezapomene se na ně.

Luke pomalu vykročil k tmavému domu, za hlasy svých společníků. Už byli vevnitř a všichni najednou něco drmolili. Někdo se na celé kolo smál. Phil. Odhodil cigaretu do kopřiv a rozhodl se k nim připojit, znovu se stát součástí party.

Najednou za ním mocně zapraskalo. Mezi stromy něco zlomilo tlustou větev.

Trhl sebou a otočil se k lesu, z jehož temného větroví teprve před chvilkou vyšli. Za stříbřitou oponou padajících kapek se mezi kmeny nic nehýbalo. Děsivý zvuk lámaného dřeva mu ale ještě zvonil v uších. Vzduch se dosud jemně trásl ozvěnou, jež pomalu utichala v hloubi lesa.

Co mohlo způsobit něco takového? Představoval si, jak tam někde, ne zrovna daleko, je urvaná z kmene tlustá větev jako paže z lidského těla a na stromě po ní zbývají jen lýková vlákna a odhalené třísky, ostře kontrastující se zčernalou kůrou.

Těžce polkl a připadal si slabší a bezvýznamnější než kdykoli dřív. Nemohl se ani hnout. V hlavě mu prudce tepala krev, nohy zůstaly přikované k zemi a zmáhal ho strach. Jako by jen bezradně čekal, až něco vyrazí z lesa a vrhne se na něj. Zaplavila ho představa nezdolného hněvu a síly, jež se tam někde vtělené pohybují. A skoro té představě uvěřil.

Oblohu protrhl blesk, slétl na vrcholky stromů a zavrtal se do mokré země. Dopadající déšť najednou začal znít jako dunivé padání kamenů.

„No tak, chlape!“ ozval se Hutch. „Pojď dovnitř. Tohle musíš vidět.“

Lukem to trhlo a probral se ze svého transu. Okřikl sám sebe. Přemohla tě únava. Máš z toho halucinace. Tmavý les, v němž se celé odpoledne a večer pohybovali, na něm zanechal stopy, každá jeho myšlenka a pocit tím byly poznamenány.

Musí se vzpamatovat, soustředit se. Přešel ke dveřím. Mezi zárubněmi vykukoval Hutchův bledý obličej. Sundal si klobouk a vyhlížel ven.

„Slyšel jsi to?“

Hutch vzhlédl k obloze. „Jo. Zahřmělo, až to mraky protrhlo. Našli jsme to tady na poslední chvíli. Myslím, že tahle bouřka by tlouštíky definitivně vyřídila. Museli bychom je nechat někde ležet.“

„Nasrat, burane!“ zařval Dom z temnoty chatrče.

I přes tíseň, která na něj dolehla, uteklo Lukovi nervózní zachichotání. I on se usmál jako hlupák. Hutch se znovu otočil do vnitřku domu, kde paprsky baterek přejížděly po stěnách.

„Ne. To jsem nemyslel. Mluvím o stromech. Co se mezi nimi ozvalo. Tys to neslyšel?“

Hutch ho neposlouchal. Byl zase zpátky vevnitř s těmi dvěma. „Co to tu máš, Domane?“

Luke slyšel Doma, jak říká: „Další várku toho pekelného křesťanského sajrajtu.“ Ještě jednou se podíval k lesu a vešel dveřmi za ostatními.

S E D M

Nedalo se určit, jak dlouho byl domek neobydlený ani co za lidi tu žilo.

Žlutavé světlo baterek se dralo do zapadlých rohů barabizny. První, čeho si Luke všiml, byly lebky. A pak krucifixy.

Malé hlavičky byly rezavými hřebíky přibité k dřevěným stěnám velké přízemní místnosti. Byly mezi nimi lebky malých ptáčků i zvířat, která mohla být veverkami nebo lasičkami. Větší lebky rysů, jelenů a losů z většiny popadaly na zem. Jedna nebo dvě z nich, jejichž pórovité kosti se dokázaly udržet, se ale ještě zubily ze svých míst kousek pod nízkým stropem.

Mezi lebkami visel na stěnách minimálně deset křížů. Nikdo si je ale nevydržel moc dlouho prohlížet. Byly podomácku vyrobené z větví svázaných provázkem. Většina už se rozpadala, popřípadě visela vzhůru nohama. Na stropních trámech, o které každou chvilku někdo z nich zavadil hlavou, se pohupovaly dvě zkorodované olejové lampy. Byly prázdné, ale při tom pohupování protivně vrzaly.

Pod podlahou řádily vyplašené myši. Jejich pobíhání znělo zlobně a chování jako by odráželo odvahu a sebe-důvěru. To ony tu byly na domácím hřišti.

Hutch se vrátil z komůrky vedle hlavní místnosti. „Je tam nějaké nářadí a tak. Mimo jiné dost příšerně vypadající kosa. Vsadil bych se, že tenhle barák by mohl být starý tak sto let.“ Došel k malým železným kamínkům. Špinavýma rukama se pohladil po pupku. „Sice je ten krám úplně zrezlý, ale jinak vypadá použitelně.“

Phil zkoušel bytelnost prostého stolu z prken, jenž pod tlakem obou jeho rukou jen zaskřípěl. Dom si mezitím zabral jedinou židli – hrubě vytesanou dřevěnou stolicí v čele stolu – a bolestí mhouřil oči, jak se pokoušel zout si pohorky. „Hutchi, pojd' sem. Potřebuju tvoje pracky. Nedokážu si ani rozvázat tkaničky. Mám v gatích z toho, co mě v těch botách čeká. A koleno mám jak meloun propíchanej stovkou hřebíků. Chci ten zázračnej sprej, co jsi měl dneska ráno. Pak můžeš zatopit.“

Hutch dřepěl na bobku u kamen a přes rameno se na Doma zašklebil: „Opravdu uvažuju o tom, že tě tu ráno nechám.“

Stěny kolem nich vrzaly a pohybovaly se, jako by byly v dřevěné plachetnici uvíznuté v ledu. „Je tu vůbec bezpečno?“ zeptal se Phil.

Hutch u sporáku zaklel. Ani se neotočil, když Philovi odpovídal: „Moc bych to nepokoušel.“

Luke znovu obkroužil kuzelem vycházejícím z baterky stěny a strop. Byl z jejich čtveřice nejvyšší a dával pozor, aby se nepraštil o nízké trámy. Tak usilovně na ně myslel, až se udeřil do hlavy o jednu ze železných lamp.

Phil, Dom i Hutch se rozesmáli. „Jsi v pohodě, chlape?“ zeptal se ho Hutch. „Šeredně to zaprašťelo.“

„V cajku,“ odvětil Luke a posvítil si na úzké schodiště vedoucí do patra. „Už tam někdo byl?“

„S tímhle kolenem,“ opáčil Dom, „se nikam ani nehnu, dokud Hutch nedojde pro pomoc a na zahradě nepřistane vrtulník švédského letectva. Nemám pravdu, ty ztracenej yorkshirskej případe? Na podpal můžeš klidně použít mapu. Aspoň jednou ji použiješ k něčemu užitečnému.“

Tomu se zasmáli všichni. Dokonce i Luke, který si nedokázal pomoci a ve vztahu k Domovi trochu pookřál. Byl přecitlivělý. Za všechno mohl ten příšerný prales a zoufalý pochod. Ve stehnech mu škubalo, jako kdyby se jim zdálo, že se stále ještě derou do kamenitých svahů a překračují větve. Jednoduše byli unaveni. O nic víc nešlo. „Nechci znít jako hlupák —“

„Tak to pro tebe bude výzva,“ zamručel Dom, který si sundával druhou botu. „Kde je ten sprej, Hutchi?“

Luke probodl Doma pohledem. „Drž hubu.“ Pak se otočil na Hutche. „Určitě jsem venku něco slyšel. Přicházelo to z lesa.“

Dom se na něj zašklebil. „S takovýma věcmama ani nezačíněj. Jsem na tom dost špatně bez toho, abys mě děsil.“

„Já si nedělám srandu. Bylo to jako...“ Nedokázal to popsat. „Třesnutí.“

Nikdo ho neposlouchal.

„Toužím po nových nohách,“ zasníl se Phil stojící uprostřed místnosti v ponožkách. „Asi si půjdu prohlédnout ložnice.“

„Já si zabírám tu s koupelnou,“ zahlaholil Hutch. Snažil se kapesním nožem uvolnit dvířka kamínek. Koupil si ho v obchodě pro zálesáky ve Stockholmu. Byl drahý, stejně jako všechno v té zemi. Luke si ho také koupil, protože se mu nelíbila představa být v divočině bez nože. Dom si

ho nepořídil, protože mu připadal moc drahý. Prý si případně půjčí Hutchův. Phil svůj nůž ztratil hned první den, nechal ho v tábořišti.

Venku se hrom dunivě odrazil od žulových skal. Temnotu protal blesk. Připadalo jim, že udeřil nebezpečně blízko domu. Osvítil zaprášenou dřevěnou podlahu u otevřených dveří.

Phil se zarazil na prvním schodě a přejel prsty po tmavém kříži. Jakoby pro sebe zamumlal: „Člověk by řekl, že by tě pohled na něj měl uklidnit. Ale to se rozhodně neděje.“

O S M

Phil seběhl po schodech tak rychle, že to znělo, jako by po nich padal. Kdyby jejich pozornost neupoutal dusot chodidel, určitě by ji zajistilo jeho lapání po dechu.

Dole na něj čekaly tři páry vykulených očí a tři kužele světla vrhané svítilnami.

Když se po schodišti Phil dostal až dolů, sesul se na kolena a odplazil se stranou.

Hutchovi okamžitě vytanul na mysli obraz mršiny připoutané ke stromu.

Dom spustil nohy ze stolu na podlahu. „Co to sakra?“

Luke se na svém místě, které si vybral blízko dveří, vymrštil. Doted' se díval ven do deště, jako by nedokázal přijmout představu, že tu skutečně stráví noc. Teď stál schoulený a vypadal, že očekává nějaký úder. Otevřel ústa, ale nedokázal promluvit.

Bylo úplně absurdní, že právě v této chvíli se Hutchovi strašně chtělo zívnout.

Phil chtěl zařvat, ale místo toho z něj vyšlo jen jakési výsknutí: „Něco —“ polkl, „tam nahore je!“

Hutch se podíval na strop. Ztišil hlas na nejnížší možnou mez a zašeptal: „To si ze mě děláš srandu.“

„Pojďme,“ řekl Dom.

Hutch zvedl ruku. „Pšt.“

Dom a Phil se u stolu snažili nahmatat boty. Když měli hlavy těsně u sebe, zašeptal Dom Philovi nějakou otázku. Ten se na něj rychle otočil. „Nevím! Viděl jsem to. V posteli.“ Bylo to úplně šílené tvrzení, ale nikdo se tomu nezasmál. Samotná představa postele by měla zmírnit jejich napětí, ale ve skutečnosti atmosféra ještě zhoustla.

Hutch zvedl i druhou ruku, dlaněmi k nim. Byla v nich zažraná špína. „Ticho! Uklidněte se. Klid. Nikdo tu být nemůže. Podívejte se na ten prach. Když jsme přišli, tak v něm nebyly žádné stopy. Je to nesmysl.“

Philův kyprý obličej v sobě měl stěží kapku krve a trásl se, když se snažil promluvit. „Je tam. Tam nahoře.“

„Co?“ páčil z něj Dom.

„Zvíře?“ zeptal se Luke.

Hutch se na něj otočil: „Vytáhni ho.“

Luke se zamračil.

„Nůž,“ upřesnil Hutch a blýskl po něm pohledem.

Dom měl jednu nohu obutou a holými prsty druhé nohy šťouchl do druhé promočené pohorky, která se svalila na podlahu. „Tohle se zvrhlo. Pořádne zvrhlo.“

Hutch natáhl krk jako husa. „Zvíře to být nemůže. Poslouchejte.“

Dom si nazul i druhou botu a v očních víčkách mu zaškubalo. „Do prdele s tím. Já mizím.“

„Dome, drž klapáčku! Poslouchej.“ Hutch došel pomalu k patě schodiště.

Luke udělal úkrok stranou, aby kolem něj mohli Phil s Domem projít ven. „Bacha, Háčku, může to být medvěd.“

Hutch zavrtěl hlavou. „To už by byl dole tady s námi.“ Změřil pohledem Phila a Doma, kteří stáli na terásce

a zírali dovnitř. Zavál sem vlhký vzduch a přinesl s sebou pach mokrého dřeva, jako by se je snažil vyhnat a opakovat dům. „Phile, byla tam nějaká díra nebo tak něco?“

„Co?“

„Díra. Třeba ve střeše? Nebo vyražené okno? Bylo to zvíře?“

Phil těžce polkl. „Sedělo to tam a dívalo se to na mě.“

„Ale co?“ dožadoval se Dom.

„Nemám zdání. Když jsem tam s baterkou vlezl, světlo dopadlo na oči a něco černého. Na něco velkého. Ale ani se to nehnulo. Jednoduše to sedělo a zíralo na mě.“

Dom trhl hlavou. „Ježíši Kriste, to je jak ze zlého snu!“

Hutch na něj pohlédl. „Dome, klídek. Kdyby tu bylo něco živého, tak už jsme to dávno slyšeli. Přece slyšíš myši pod podlahou a ty jsou velké jako palec.“

Hutch se podíval na Luka. Doufal, že přijde s nějakým nápadem. Jeho výraz však prozrazoval, že ten se zrovna necítí na to někomu vymlouvat, že tu je nějaká velká živá bytost. Déšť bičoval vnějšek domu takovým způsobem, že sotva slyšeli zvuky vlastních kroků.

Hutch se podíval na strop. „Do tohohle nečasu nemůžeme. Teplota bude za hodinu klesat volným pádem. Už teď jsme promočení. Zemřeli bychom na podchlazení.“ Několik vteřin byli jako pěny, ale vyměňovali si ostré pohledy.

Luke se najednou zazubil a rozhodl: „Tak tedy běž první.“

DEVĚT

Po schodech se nedalo vyjít tak neslyšně, jak by si přáli. Prkna se jim hýbala pod nohama. Každý z jejich opatrných kroků znamenal hlasitý hluk. Hutch šel první, v jedné ruce baterku, v druhé nůž. Luke se držel těsně za ním, ale ne tak blízko, aby se nemohl otočit a vystřelit z domu, kdyby sebou Hutch byl jen škubl. Střenka nožíku se mu zařezávala do masa. Trochu uvolnil sevření.

„Vidíš něco?“ zašeptal Luke a díval se nahoru úzkým černým tunelem, jímž se nemotorně šinuli vzhůru. Připomínalo mu to staré kůlny v sousedství, které prozkoumával jako malý kluk, prosáklé kočičí močí a plné haraburdí.

„Nic,“ odpověděl Hutch přiškrceným hlasem. Sotva dýchal.

Luke se bál, že mu srdce prolétne krkem a vyskočí na podlahu, popřípadě mu tep prorazí ušní bubínky. Pečlivě pohledem sledoval světlo Hutchovy baterky, které odhalovalo okolí. Staré tmavé dřevo bylo zaplněné protáhlými vousatými obličejíky, které nebyly ničím jiným než vzory v prastarém dřevě. To bylo tak staré a zčernalé, že by se uplatnilo i v muzeu. Ta prkna by měla být ve vitríně, ne